

trængende under Særforborg inddragne Personer, Sagerne vedrørende Paalæggelse af Bidrag i Henhold til Forsorgslovens § 9, Indkrævning af disse Bidrag og Alimentationsbidrag m. v. til Personer under Særforborg, samt Refusion af Kommunernes Udgifter i Henhold til Forsorgslovens § 70.

Med Hensyn til Direktørens Kompetence bemærkes, at det er Hensigten, at han skal have direkte Referat til Ministeren vedrørende det ham underlagte Sagomraade, medens Love, Lovændringer samt administrative Bestemmelser, der griber ind ogsaa paa den øvrige Sociallovgivnings Omraade, forelægges gennem Departementschefen.

Socialministeriet mener, som det fremgaar af foranstaaende, at det saavel i administrativ som i økonomisk Henseende vil være særdeles hensigtsmæssigt at samle det foranomhandlede Arbejde vedrørende Børne- og Særforborg (Anstaltsforborg) paa een Haand.

For saa vidt man over for en saadan Koncentration af Anstaltsforborg maatte gøre gældende, at denne kan finde Sted, uden at det bliver nødvendigt at oprette det foreslaaede Direktørembede, nemlig ved, at man, efter at have overført visse Sagomraader, f. Eks. Aandssvageforborg, under Indenrigsministeren, med Hjemmel i § 10 i Loven af 6. Maj 1921 kunde henlægge dette Omraade under Direktøren for Sindssygehospitalet, skal hertil bemærkes følgende:

Af Rigsdagsforhandlingerne vedrørende den nævnte Lov ses det, at Tanken om at samle Forborg for sindssyge og aandssvage under samme Ledelse har været bragt paa Bane, jfr. saaledes Forhandlingerne i Folketinget, Rigsdagstidende 1920—21 Sp. 4536, og af Forhandlingerne i Landstinget ses det, jfr. Rigsdagstidende for nævnte Aar, Sp. 1766 og Sp. 1910—11, at en Taler (Steincke) har gjort sig til Talsmand for, at en saadan Koncentration vel bør kunne finde Sted uden Hensyn til, om paagældende Sagomraade henhører under et eller flere Ministerier, men at det afgørende maa være, af hvilken Art de forskellige Anstalter er, om de er af den Beskaffenhed, at de naturligt bør henlægges under samme Centralstyrelse.

Ud fra dette Synspunkt samt under Hensyntagen til, at Bestemmelsen i § 10 i Loven af 6. Maj 1921 er formuleret saaledes, at en Koncentration af Sindssygeforborg og større eller mindre Afsnit af den under Socialministeriet hørende Særforborg vil kræve, at de paagældende Af-

snit overføres til Indenrigsministeriet, maa Socialministeriet hævde, at en saadan Koncentration ikke kan finde Sted, rent bortset fra, at der selvfølgelig maa være en praktisk Grænse for Størrelsen af et Administrationsomraade.

Den ved Socialreformen foretagne Afgrænsning mellem de Særforborgsgrupper (Forborg for aandssvage, Epileptikere, vanføre, talemiddellose, blinde og døve), der er henlagt under Socialministeren, og den Gruppe (Sindssygeforborg), der er henlagt under Indenrigsministeren, er sket med velberaad Hu ud fra det Synspunkt, at den under Indenrigsministeren hørende Gruppe i første Række er rent lægeligt betonet, medens i særlig Grad de sociale (forsørgelsesmæssige) og (eller) pædagogiske (oplyringsmæssige) Hensyn spiller den afgørende Rolle for de under Socialministeren hørende Grupper.

Det maa derhos erkendes, at da de under Socialministeren hørende Særforborgsgrupper maa staa i et meget intimt Samarbejde for at lette Overførelse f. Eks. fra Døvsstummeforsorg til Aandssvageforborg eller til sidstnævnte Forsorg fra Børneforborg, vilde det i øvrigt, saaledes som Forholdene i Aarenes Løb har udviklet sig, være forbundet med væsentlige praktiske Ulemper, om Sager angaaende Anstaltsforborg vedrørende en eller flere af disse Grupper var henlagt under en Embedsmand i et andet Ministerium.

Endelig skal det bemærkes, at den under Socialministeren hørende Anstalts-Særforborg i øvrigt i sig selv er et saa stort Omraade, at den i Forbindelse med Børneværnets Anstaltsforborg mere end berettiger den her foreslaaede Ordning.

Med Hensyn til denne bemærkes, at det maa være af væsentlig Betydning, at der ikke for ofte finder Skifte Sted i Direktørstillingen.

For at paagældende skal kunne gøre Fyldest, maa han være i Besiddelse af et indgaaende Kendskab til Anstalternes Forhold og til i hvert Fald det mere overordnede Personale ved dem. Dette sidste for at skabe den størst mulige Sikkerhed for, at Stillingerne som Anstaltsledere m. v. besættes med de bedst egnede inden for paagældende Etat. Vedkommende bør derhos ved at følge den specielle Faglitteratur i ikke ringe Omfang holde sig underrettet om, hvad der fremkommer af nyt paa Særforborgens Omraade, specielt vedrørende Anstaltsbehandling, Undervisning og Oplæring, for i Tide at foranledige nærmere undersøgt, om Forholdene